

”Siden jeg kom til denne lejr har jeg ikke haft følelsen af at være i Danmark”

Kristen asylansøger fortæller

”Det er som om jeg lever i mit hjemland – i et muslimsk land. Fordi i det land, jeg kommer fra, har vi de samme regler og begrænsninger. Den måde, muslimer behandler kristne på dér – det er det samme, jeg ser her i denne lejr!

Dette er den anden lejr, jeg er på. Jeg er blevet overfaldet – og mange andre konvertitter er blevet overfaldet her af muslimske flygtninge. Vi holder meget lav profil – og siger ikke til nogen, at vi er kristne. Vi kunne risikere at blive slået ihjel!

Når vi kommer til kontoret og taler med dem om det, så føler vi ikke, at de tager os alvorligt. De kalder os bare paranoide. Så hvad skal vi gøre?

Der burde ske ændringer her i lejren. Der burde være et adskilt sted – særlige huse eller en særlig lejr – for konverterede kristne, så de kan trække vejret. De burde gøre noget ved det, ellers kunne der ske en katastrofe. Situationen tilspidser sig dag for dag. Nogen er nødt til at stoppe det. Ellers tror jeg ikke, vi kan overleve i det her land.

Så behøver vi ikke tage hensyn, og så er der ikke problemer, hvis én skal lave mad med svinekød eller drikke en øl, eller sådan noget.

Jeg har ikke problemer med muslimer. Men hvis vi ikke kan leve sammen, så burde de adskille os kristne fra muslimerne. Så kan vi leve i fred og gøre, hvad vi gerne vil.

Jeg har oplevet nogle ting her i asylcenteret, der har givet mig problemer. Det er ikke kun mig, men også mange af de andre konvertitter. Det er meget svært for os at bo her. Jeg vil sige, at der ikke er frihed for os.

Vi kristne føler os usikre her. Vi flygtede til Danmark for at søge frihed fra disse ting, og så er det samme, vi møder her i lejren. Jeg synes det burde være sådan, at muslimske flygtninge og konverterede kristne skulle være adskilt i lejrene. De kan ikke leve sammen. De muslimske flygtninge lever som om, de bor i et muslimsk land.

Vi kristne kan ikke spise frit, som vi vil. Hvis de ser, at vi spiser svinekød, eller drikker alkohol, så forbyder de os at lave mad i køkkenet. Det skete for mig og nogle af mine venner.

En dag stod vi og tilberedte noget svinekød i køkkenet. Så kom der en muslimsk mand ind og spurgte: ”Det lugter underligt. Hvad er det i tilbereder?” Da vi forklarede, at det var svinekød, så pegede han på os og sagde: ”Det her er ikke jeres hus! I må ikke lave mad her. I er født som muslimer, men har konverteret. Vi kan ikke lide mennesker som jer!”

Vi følte os meget generet og utrygge.

Muslimerne udspørger dig hele tiden: ”Hvor går du hen? Hvad er det du spiser? Hvem er det, du har snakket med?” De ved praktisk talt altting. Så du kan ikke leve frit.

De har et rum de kalder moskeen. Hvis du ikke går i moskeen for at bede, så spørger de: ”Hvorfor sidder du i dit eget rum?”

”Hvad venter du på?” De godtager ikke nogen form for undskyldninger. Særligt om fredagen, hvor de samles i moskeen for at bede og debattere. Hvis vi ikke kommer, så kalder de os for ”vantro”.

Vi har ikke noget valg, end at leve på værelset 24 timer i døgnet.

I den første lejr jeg var på, blev jeg passet op af en flok afghanere. Jeg havde været i kirke to gange uden for lejren, og nogle af dem så, at jeg kom fra kirken, og de spurgte mig, hvor jeg havde været, og hvad jeg dog lavede i kirken?

Jeg sagde: ”Jeg tog bare derhen for at mødes med nogle venner og bare se, hvad der foregik”.

Jeg fortalte dem ikke engang at jeg var kristen. De blev vrede på mig og sagde, at jeg bare ville være kristen for at få opholdstilladelse her i landet. Jeg har et par gange fortalt det til centerledelsen.

Da dem der var efter mig, fandt ud af det, så truede de mig åbent i centerets cafeteria og sagde, at de ville dræbe mig og brænde mig.

Jeg har flere vidner på det – nogle af de danskere, der arbejdede i cafeteriet. Jeg blev selvfølgelig meget bange og klagede til centerets leder og fortalte ham om de konflikter, der var mellem mig og disse afghanske klaner.

Han besluttede endelig at flytte mig til en anden lejr for at jeg skulle kunne leve i sikkerhed.

Nu er jeg i en ny flygtningelejr. Her er der også problemer. Mit værelse er lige ved siden af det, de kalder moskeen – et bederum, hvor de beder 5 gange om dagen. Der er bedetæpper og religiøse bøger. Det er også det eneste værelse i hele lejren, der er åbent 24 timer i døgnet. Du skal tage skoene af, inden du går ind. Du må ikke have noget på, der dækker hovedet, ingen mobiltelefon. Det er ligesom at gå ind i en moske. Jeg har været til møde 2 – 3 gange med lederen af centeret. Men han nægter, at der er en moske.

Han er ikke klar til at se problemerne og vil ikke gøre noget over for muslimerne. Det er ikke let at gøre noget, og det er uden for hans rækkevidde, siger han.

Jeg synes, at hvis der er en moske, så burde der også være mulighed for en kristen gudstjeneste. Men lederen siger, at der ikke er en moske, og så skal der heller ikke være nogen kristen gudstjeneste på centeret. Jeg ved ikke hvorfor han siger det. Måske er han bange for at miste sit job?

En af de danske medarbejdere er blevet truet og snittet med en kniv i hånden.

En anden fyr fra Iran, jeg kender, han er blevet angrebet af muslimske flygtninge mange gange. Der sker meget hærværk her i lejren – smadrede ruder, kontorer, biler. Så der er meget frustration her i lejren.

Som jeg ser det, så er lejren ikke under kontrol. Jeg synes lederen skulle sætte fokus på problemerne og gøre noget ved dem!

Det er ikke kun konvertitter, der oplever forfølgelser. Jeg kender en fyr, der er født kristen. Han er blevet angrebet af muslimer i lejren to gange. Den første gang en dag, han kom tilbage til lejren, så smadrede de den computer, han havde i hånden.

Den anden gang var chikanen så voldsom at han måtte flytte til et nyt sted.

Jeg ved ikke hvorfor de angreb ham. Han er en meget flink fyr. Måske ved de, at han er kristen.

Jeg har aldrig set to muslimer komme op at slås. Der er en gruppe muslimer her på centeret, der styrer det hele, skubber andre ud og skaber deres egen position. De ønsker kun muslimer i lejren. De er mange og vi er få. Der er mere end 400 flygtninge i centeret. Ud af dem vil jeg tro, at kun 50 af dem er kristne – nogle konvertitter og nogle født kristne. Vi bliver nødt til at adlyde dem, hvis vi skal kunne bo der og sove i fred. Efter kl. 15 er kontoret lukket, og så må vi prøve at klare os!

Nu har vi fået vores eget hus for konverterede kristne, hvor vi kan lave vores egen mad og leve frit.

Det har ikke været let at nå hertil – det har kostet meget kamp!

Men jeg kan ikke gå over i lejren. Hvis jeg skal sige noget til ledelsen, så ringer jeg til dem fra min mobiltelefon.

Jeg ved der er mange flere konverterede kristne i lejren, der holder lav profil, af frygt for at undgå forfølgelser.

Til de danske myndigheder: De burde ændre systemet i lejrene og adskille kristne og muslimske flygtninge.

De ting, jeg har fortalt om, sker hver eneste dag!